

ЛІТЕРАТУРНО-МУЗИЧНА КОМПОЗИЦІЯ
“Т.Г. ШЕВЧЕНКО Й БАТЬКІВЩИНА – ЧАСТИНКА СЕРЦЯ
КОЖНОГО ПАТРІОТА-УКРАЇНЦЯ”

Актова зала прикрашена стіннівками, присвяченими ювілею від дня народження Т.Г. Шевченка.

Кожен із учасників свята декламує вірші, цитати на авансцені, для цього вони поступово збираються на сцені у гурт півколом.

*Камерне виконання учнівських творів, присвячених творчості Т.Шевченка (автори – учні 5-11-х класів СЗШ №292 м. Києва вчителя Девницької Н.М.).
Учні виконують пісню В.Книш “Наш пісенний рай”.*

Ведуча : “Я вас вітаю з березневим днем! І все-таки зійдуть сніги – і нам привітно усміхнуться дерева своїм листям, трава і квіти... І прилетять гуси-лебеді...

Такого ж березневого дня колись принесли лелеки до кріпацької хати маленького хлопчика. Його назвали Тарасом. Ріс він швидко і дивувався красі, бо вмів її бачити”.

Пісня В. Книш “Звіримо думи з Тарасом”.

1-й учень читає поезію “Не забудьмо козацьку славу!”

*У степу татарин рище,
Дикий вітер стогне, свище.
Враз знайшло вороже око
Селище, що так жорстоко
Зараз буде вбите, зрите,
Між колодками забите
І журбою оповите,
Жахом й страхом перебите...
Вже ординці вниз збігають,
Ген, із пагорба злітають,
Мов шуліки, свою здобич
З високості виглядають...
Вже біжать по полю коні
До села, що в гаю-лоні
Розстелилось на припоні...
Б'ють копитами пшеницю –
Стиглу, ярову пшеницю,*

*Що не вродить більше так!..
Розсівають в полі мак...
Враз блиснула рідна криця!
Й там, де чистая криниця,
Вийшло військо козаків –
Запорізькіх орлів.
Ставши міцною стіною
Й боронившись у двобою,
І поклавши головою,
Дехто впав у цім бою –
Захистив сім'ю свою.
Не забудьмо ж ми козачу
Вічну славу й вірну вдачу!
Запорожці рятували рідні села
І звільняли наших предків від навали...
Не забудьмо ж міцну силу,
Не забудьмо ж вічну славу,
Щоб даремно не пропали,
В наших душах не згасали!
З'являються музи.*

1-а Муза (“Добрий день, Вкраїно!”):

*Добрий день, Вкраїно,
Гарна й молода!..
Ти садами вкрита,
І цвітуть поля.
Мати-Україно,
Ти для нас – усе!
Ми твоя родина
Й шануємо тебе.
Сонце – це обличчя,
Сукня – це земля,
Жито і пшениця –
Русая коса.
Подаєш ти руку
Нам в потрібний час,
Щоб не терпіти муки,
Як кріпаки в минулий час.
Тепер щасливі діти!*

*Зростаємо ми всі
І будемо радіти
У ці щасливі дні!*

2-а Муза (“Пам'яті пращурів”) :

*На нашій славній Україні
Йще здавна народ страждав,
Від інших злих чужих народів
Він лише муки діставав...
Корився наш народ неволі,
Завжди й повсюди – у ярмі...
І жив він, як писав Шевченко,
“На нашій, не своїй землі”.
Ідуть роки, пливуть століття...
І в мареві тих самих літ
Нам хочеться сказати предкам:
“Подяка щира вам усім!
Подяка всім, хто Україну
Своїм життям обороняв!
Подяка й тим,
Хто нашу землю
У власних віршах прославляв!
Про славні-пречудові твори
“Чужі” почують ще не раз!
Можливо, завдяки тим творам
Поважатимуть і нас.*

1-й учень (“Звеличмо Україну!”):

*Щоб була в нас Україна
Завжди молодогою,
А мова – вічною,
А пісня – гучною,
Станьмо разом всі до купи
Живою стіною,
Захистимо нашу долю
Від свавілля бою!
Збережімо рідну мову,
Державність і славу!*

*Це ми з вами – браття й сестри –
Маємо по праву.
Боронили наші предки
Її власним тілом,
Підіймали вище духом,
А звільняли – ділом.
Тож не даймо чорним чварам
Зайти до нас в хату,
А звеличимо Вкраїну,
Щоб стала багата!*

Ведуча: ”Синові моєму Тарасові зі спадщини після мене нічого не треба. Він не буде людиною абиякою, з нього вийде або щось дуже добре, або велике ледащо; для нього спадщина по мені... нічого не значитиме. ”По смерті батьків малого Тараса взяли під свої крила дві музи – Муза живопису та Муза поезії, – щоб зростити і повести у вічність:

*Ой горе тому лебедоньку самому,
Що поросло біле пір'я на ньому...”*

2-й учень (“Душа Великого Кобзаря – про Батьківщину”):

*Боже, бачиш – Україна!
Це – наша країна.
Чуєш, Боже, – пісня лється!
То наша родина.
То заплаче, то сміється,
Наче та дитина...
Раз застало її горе,
Другий раз – вже й смішно,
Бо робить одне й те саме
Наче й надто грішно...
Та підемо лишень, Боже,
Подивимось далі:
Онде й Київ –
То столиця теперішніх панів.
Та подивимось на села,
Ті гарненькі, милі,
Що колись жили в них люди
Й потім залишили...
Скрізь – високі, наче скелі,*

Величні будинки,
Що вночі горять, як свічки,
А вдень – як крижинки.
Де й поділись тії села!..
Тільки – десь, місями...
Але вже не ті, що були
З вишнями-садками...

1-й учень (“Майбутнє України”):

У майбутньому я бачу Україну,
У майбутньому я нею в ній живу.
Гаї густі, поля, шовкові ниви!..
Я мрію в них – і все це наяву.
Блакитний небосхил величний,
Чистіший зоряних висот.
Цей краєвид просторий, вічний,
Дорожчий людям буде за всіх чеснот.
Я бачу віру, правду і натхнення,
Що всюди: тут і там – і скрізь.
Й немає сірого, як попіл, хмаровиння,
Що в нас було колись...
Усі щасливі, радісні, привітні
Та рідну мову пестять на вустах!
Вже почали горіть “вогні досвітні”,
Що Україні вірний вкажуть шлях!

Пісня В. Книш “Мова нашого народу”.

2-й учень (“Т.Г. Шевченку присвячується”):

Багато слів уже сказали,
Багато книг надрукували...
А скільки можуть ще сказати,
Щоб ще гучніше прославляти!
Але чому ж не визнавали,
Чому тоді не цінували,
Коли Ти міг іще творить,
Коли Ти міг в цім світі жити?!
О ні, прості всі люди знали,
Тому Тебе всі поважали,

*Бо паничів Ти не боявся
І за селян всіх заступався.
А правда з уст Твоїх лунала
І панству зовсім не давала
Спокійно жить
І чорнії діла вершить.
Тому в тюремні каземати
Та до Сибіру у солдати
Тебе так часто відряджали,
Щоб там навчався ти мовчати.
Хтось скаже:
“Устрій був зухвалий,
Тому Його так зневажали...”
А може, і сьогодні,
Якби вродивсь такий смільчак,
Його б не обминув Твій шлях...*

3-й учень (“Про поему “Катерина”):

*Кобзар твором отим
Нам хотів показати,
Що багатших за себе
Не варто кохати.
Хоч насправді для того,
Щоб щиро кохать,
Можна всі переешкоди разом подолать.
Соціальна нерівність – насправді пусте.
Головне - почуття,
А все інше прийде!*

(2-й і 3-й учні відходять)

1-а Дума (“Кохання Катерини”):

*Офіцера Катря полюбила...
Проти волі батька все робила:
У садочку часто з любчиком гуляла,
Лагідно до нього промовляла,
З милим ночувати залишалась
І за вчинки свої не каралась.
Згодом той москаль її покинув.*

*Сподівалась дівчина: не згинув!
Береже під серцем, як скарбницю,
Їх із офіцером таємницю.
А коли дитина народилась,
Жінка гіркими сльозами вмилаась.
Від доньки рідня вся відиуралась -
Катря за помилки вже карталась...
Про що ж люба доня міркувала,
Коли у садочку ночувала?!
Довелось покинуть те, що мала:
Не на втіху – на біду – матір'ю стала!
Зустріч з милим її згубила –
Сиротиною дитину залишила...
Ось синок Катрі підріс,
Бачив він багато сліз...
Офіцер про все забув,
Мабуть, безсердечним був.*

(Учениця відходить)

4-а учениця (“Катерина довірлива й знедолена”):

*Чи то правда була,
Чи то вигадки злі,
Та в усякому разі
Вони надто сумні...
Бо ж і в наш час
Є сотні знедолених мам,
Що говорять:
“За нього життя я віддам!”
Катерина так само
Любила й жила...
Їй здавалось,
Що милий далекий від зла.
Та невдовзі пропав її сон нанівець,
Бо в усього хорошого є свій кінець.
Хто покинув її, не картався за це,
Не ховав через сором своє він лице.
Тій, кому обіцяв пролюбить все життя,
Залишив він під серцем свій слід – немовля.*

*Цим Катря надію здобула у житті,
Та лишилася довірлива насамоті...
От із надією в серці, з дитям на руках
Проклала Катруся до милого шлях.
І той шлях став останнім в жорстокім житті...
Не хотіла довіку прожити всамоті.
І, покинувши сина у хвилини лихі,
Підійшла бідолашна до тієї ріки...
Саме так заплатила за те, що любила,
І за те, що повірила в щастя своє.
Та хіба ж вона знала, що недолюда кохала,
Що кохання її тільки зло принесе?!
Її ж батько сварив, їй же мати казала!
Та дарма: не послухала Катря тих слів!
Якби знала, повіки його б не кохала,
І кохання вогонь у могилу б не звів!*

(Учениця відходить)

5-а учениця (“Про творчість Великого Кобзаря”):

*У творах Шевченка гірка правда розкрита,
Бо наша країна сльозами полита...
Писав він про те, що в душі наболіло,
І мріяв, щоб сонечко завжди нас гріло.
Він прагнув відкрити нам з вами очі!
З тих пір пролетіли незлічені ночі...
Мабуть, його мрії все ж не здійснились,
І очі в нас на цей час “не відкрились”!
І все ж у душі ще тліє надія,
Що все ж таки збудеться Генія мрія,
Що ми безтурботно колись заживемо,
По хвилі життя в ті часи допливемо!*

(Учениця відходить)

6-а учениця (“Шевченкові думи” – автор Фостяк Світлана):

*Шевченко думами своїми
Надію в нас колись вселяв,
Що буде наша Україна*

Цвісти серед усіх держав.
Він бачив в мріях Батьківщину
Багату щедрості й добра,
Що нам палку дає надію
На кращій час і майбуття.
Були тортури та невдачі
У долі нашого митця,
Але він світ тяжкий той бачив
У своїх творах до кінця.
Тепер держава не змінилась:
І зараз бідна та сумна...
Лише кріпацтво відмінилось
Й татарської орди нема.
Таке-то життя в Україні,
У цій родючій Батьківщині,
Що нас годує та ростить
І біль той, завданий людьми, терпить...
Ті мрії, сповнені надії,
У думках нашого митця ще не збулися,
Але, може, країна наша процвіте
В майбутньому, як квітка ружі...

(Учениця відходить)

7-й учень (“Що таке Батьківщина?”):
Моя Україно! Мій краю єдиний!
До тебе завжди я в думках серцем лину.
Хоча б довелось поїхати в чужину,
Повір: я ніколи тебе не покину!
Для мене ти – сонце,
Що світить у небі.
Для мене ти – жито,
Що стигне в полях.
Для мене ти – клен,
Що росте під віконцем.
Для мене ти – вишня,
Що стигне в садках...
Що ж таке Батьківщина?
Про це знає найменша дитина!

*Ти тільки спитай –
І кожна людина тобі відповідь,
Що це – Україна!
На цій прекрасній землі
Росли наші пращури щирі,
На цій чудовій землі
Народилися й ми – щасливі!*

8-й учень (“Країна, в якій я живу”):

*Забути тебе неможливо
Й викреслити зі свого життя,
Бо ти – моя Батьківщина,
Чудова країно моя!
Країна, в якій я живу, -
Прекраснеє сонечко миле.
Всім серцем її я люблю!
Душа лиш до неї й лине!
Краса, що вражає і зве
Мене у поля та лісочки...
Я йду за тобою крізь зле:
Ти – мати моя, а я – дочка!*

7-й учень (“Україна-діва”):

*Україна наша – діва,
Гарна, рідна і щаслива.
Скупана в росі світанком –
Цим прекрасним свіжим ранком.
Вдягнена в сорочку шиту
Маками й оксамитом.
Коси свої розпустила,
Землю пахощами вкрила.
Заплела вінок з барвінку,
М'яти, рути й материнки.
Одягла його на себе –
Й стало голубішим небо!
Євшан-зілля назбирала
Й до хустиночки поклала.
Полюбила, вигляділа*

*Нас прекрасна наша діва
Й на літа благословила...*

9-а учениця (“Моя Україна”):

*Україно моя, чорноброва дівчино!
Усміхнися мені,
Я чекаю, як щастя, цього.
Я бажаю, щоб ти була вільна й вродлива,
І весела, чарівна, як казка, була,
Щоб не знала біди та розлуки тяжкої,
Щоб у мирі з усіма спокійно жила
І всміхалась усім пишно вбрана й щаслива,
І щоб віра, надія, любов твоя завжди жила!
Незалежна Україно! Суверенна, вільна!
Домоглася свого права бути самостійною!
І тепер ти разом з нами весело смієшся,
І, як колос золотистий, ти до сонця в'єшся,
І всміхаєшся, вродлива, бо тепер – щаслива!
Незалежна Україно! Суверенна, вільна!
Я люблю, що живе в тобі, Нене!
Я люблю твій народ і тебе!
І я знаю: живеш ти для мене,
І все, що є в тебе – моє!*

10-а учениця (“Українське поле”):

*Українське поле чисте пашисть, золотіє,
Колосками вигинає, як вітер повіє...
Пнеться колосок до сонця та зерно тримає,
Своїм плодом стебіль довгий до землі згинає.
Край дороги в жовтім морі волошок доволі,
Як ті стрічки у Марічки заплели дві долі.
Одна доля – то тополя, що стоїть у полі,
Вже й не мріє, і не мліє, бо не має волі...
Друга доля – сиротина, що нема й крихтини,
Ані щастя, ані хліба, щоб вижить з нуждини...
Та тримає їх у світі любов до України,
Її милість й ласка Божя, що не дасть загинуть.
Патріотизм у їх душах живе й буде жити,
Бо отого жару серця не можна згубити!*

11-а учениця (“Природа України”):

Українська природа...

Незбагненна її врода:

У бурхливих ріках – чиста вода,

Й тепла, й лагідна погода...

У Карпатах, на Поліссі

Свіжо й чисто скрізь у лісі...

Заєць, білочка, куниця,

Пробігає ще й лисиця.

Дятел дупла вибиває,

Соловейко душу крає,

А вночі сова гуляє,

В полі гризунів шукає...

Знову день настав у краї:

Річка синяя тече,

І сорока скрекоче,

Цвіркуни в траві співають,

Пастухи в сопілку грають,

Соковиті луки сполонили

Наші милі вівці білі,

На полях корови й коні

Випасаються на волі...

Це наш край, наша природа -

Незбагненна її врода!

12-а учениця (“Батьківщина”):

Батьківщина – наша ненька –

Ростить нас, годує,

Нашу працю та культуру

Любить і шанує.

Соловейко в ріднім краї

Нам пісні співає,

А шум гаю біля річки

Душу звеселяє...

Грає вітер на трембіті,

Квіти колихає,

А зозуля з високості

Роки надбавляє...

Сонце землю зігріває,
Гарні квіти розпускає,
Теплі промені кидає,
Сяйво розлило навкруг –
Видно вдень весь виднокруг!
Битий шлях веде до гаю:
Там блаженно, як у раю...
Дорога в полі осяйна,
Колосся житом дихає,
Волошок синій дим вкрива –
Поля навколо звеселя...
Шовкові трави на лугах
Вкривають рідні пагорби...
Пташки, метелики мрійливо
Снують над ними, пурхають...
А рідний праліс дихає квітками,
Там свіжо малиною пахне...

13-й учень (“Велич України”):

Вражає велич України!..
Й несе її через літа
Ця дивовижная ріка Дніпро –
Прозора, тиха, чиста...
...і блиск церковних куполів,
соборів і монастирів...
Ліси густі, зелені, хвойні,
Повиті маревом віків.
Дуби і клени, і тополі
Стоять поміж стежок-яроків.
І вітер свіжий дме поволі,
Перебираючи гілки,
Що розпустила серед поля
Калина грона-ягідки...
У небі журавлі курличуть,
Стинаючи блакить ключем,
Й хмаринки білі сонце кличуть,
Бо вже пролилися дощем.
Промивши землю Батьківщини,
Пливуть собі далеко вдаль,

*Роси залишивши краплини,
Що блискотять, як той кришталь...
І райдуги дуга сяйнула
Одним кінцем за небокрай,
А іншим – барвами майнула
Ї спустилася у рідний край.*

14-й учень (“Україно, ти на волі”):

*Україно, ти на волі,
Наче маківка у полі, –
Гарна, радісна, привітна,
Навіть стала ще й тендітна...
Вибираєш такі барви,
Щоб заклали в душу радість,
Радість чистої любові
До Вкраїни молодої.
Патріотів виглядаєш,
Щоб себе оборонити,
Віри й правді послужити...
Про них все давно ти знаєш,
Їх годуєш й напуваєш.
Дар народний світлий маєш:
Всіх людей ти об'єднаєш,
Мир і злагоду вселяєш
В дім до кожної родини
Ї в серце любої дитини,
Що прийшла недавно в світ
Ї має дуже мало літ.
Власноруч ти колихаєш,
Пестиш і благословляєш
Ту маленькую людину,
Що вже любить Батьківщину
Ї зна про рідную Вкраїну.
Україно, ти на волі,
Наче маківка у полі, –
Гарна, радісна, привітна...
Буде в тебе доля світла!
(Відходять)*

Пісня В.Книш “Україна-мати”.

15-й учень (“Ой, заспівай, бандуро!”):

*Ой, заспівай, бандуро,
Про запорізьких козаків!
Ой, розкажи, бандуро,
Про мужніх тих січовиків.
Хай лине музика з віків,
З колишніх тих років,
Коли ми знали чумаків,
Що, посідавши на волів,
Йшли в Крим по сіль...
І біль... Ти передай той біль...
І страх, і небезпеку,
Що чигала на чумаків в дорозі...
І відкіль... вертався мало хто
Або вертав каліка,
Що на могилі його брата
Давно вже їсть шуліка...
Ти заспівай, ти передай
Усе, що в нас було...
І українська душа
Повернеться додому
З чужих, далекіх земель,
Щоб зрадіть рідному Полісся,
Полю чи селу,
Аби пізнати волю,
Яку пізнали в давнину
Діди батьків й батьки дідів,
Гуляючи по полю..*

Ведуча: ”Шевченко з'явився на світ весною, щоб стати совістю України, її величчю. Він народився 9 березня 1814р.

А 9 березня 1914р., незважаючи на заборону російських сатрапів столітнього ювілею – загрозу тюремного ув'язнення, – патріарх грузинської культури А. Церетелі скликав грузинських митців. Б'є восьма вечора, вирує столичний театр опери та балету, асистенти-учні під руки вводять 74-річного Церетелі на сцену, зала затихає: патріарх прямує до центру сцени, де в обрамленні квітів височить портрет Великого Кобзаря України. Церетелі просить

допомогти йому опуститися перед ним на коліна - і завмерла зала чує, що вуста великого мужа Грузії промовляють слова, які відразу стають крилатими: “Спасибі тобі, Батьку Тарасе, що ти навчив мене любити Грузію”.

16-й учень (“Пам'яті Великого Кобзаря”):

*Ти бачив те, чого не бачать інші,
Переживав, мов батько, за свій народ.
Та бачив ти погане лише – в лютих,
А в рідних ти цього не помічав.
Любов до Батьківщини тебе губить...
А знав би ти народ в мої часи,
То плюнув би на них і з серцем,
Повним жахом, сказав би:
“Навіщо ми вмираєм за таких, як ви,
За вас, які не люблять рідну мову,
Які говорять вражою?! Ех, ви!..
Страждав і я, і друзі мої милі
За вас – нікчемні, бідні та скупі!..”
Тож наш обов'язок, як патріотів, -
Йти шляхами Кобзаря,
Щоб відродити Батьківщину
Та жити в славній Україні
На задрість нашим ворогам!*

Пісня В. Книш “Пісня про Т. Шевченка”

17-й учень (“Поема про Т.Г. Шевченка”):

*Я на Тарасовій горі...
Стою, і біль мене проймає:
Шевченко жив о тій порі,
Що кожен з нас про неї знає.
Пора жалю, пора знуцань
Над бідним людом, як над звіром,
Що скуштував той смак страждань
Й поліг в ярмі у землю з миром!
Душа митця завжди крилата,
В неволі, волі й вічності...
Завжди велика та завзята,*

Й могутня зброя в міцності.
Ти хоч прикуй її до скелі,
Замкни під всі замки земні,
Все ж вирветься вона з неволі
Й полине звістка по землі,
Що вистачило їй снаги!
Снаги до вищих прагнень люду,
До забуття суспільних прав.
Снаги – відчиститись від бруду,
Що підлий пан на них пролляв.
Ніхто не зможе зупинити!
Ніщо не змусить відступити!
І вирветься душа з неволі,
Хоч і проле багато крові!
Так бився наш Тарас завзято,
За людське право й рідну мову,
Хоч заплатив за це багато,
Бо “мав із тюрмами розмову”.
Як шаблю, слово він тримав.
За щит – молитву щирю мав.
Одним із перших він “рубав”
Дорогу в край цілющих трав.
Цілющих трав, що проростають
В крилатих душах – і тоді
Бальзам корисний вони мають,
Яким лікуються всі люди –
Усі: старі та молоді.
Бальзам цілющий – то наука,
Яка корисна для усіх:
І для дорослих, і малих.
Наука всіх митців завзятих, що
“треба братись до роботи
і не коритися дрімоті”.
А трави – паростки завзяття,
Важкої праці, віри, мрій,
Що проросли у душах, браття,
Із зерен волі та надій!
Молились всі – боролись одиниці
За кращий світ, за краще майбуття...

І душі “воїнів” снують ще по каплиці,
Щоб подивитись на сьогоднішнє буття.
Мабуть, Шевченко, як воїн, ще блукає
Й милується сьогоднішнім життям,
І на плоди своєї праці споглядає,
Й порівнює теперішнє і те життя.
Я сяду біля синьої води,
Що плеще хвилями об береги Дніпра,
І придивлюся до природи,
Яку сходили різні народи...
Прегарна, буйна зелень на деревах
І соковиті трави на землі,
Дзвенять до утрени всі дзвони у церквах,
Їх куполи у вранішній імлі.
Лунає спів пташок, шумить вода,
І перше сонячне проміння
З-за крон каштанів вигляда.
Не чути зайвих рухів у природі,
Як кажуть в нашому народі.
Ось тут, в цім місці, в прохолоді,
Я думу думаю свою
Й вбачаю образ у природі,
Що дав мені свою снагу.
Тарасів дух живе і буде жити,
А з ним – його висока мета.
Його мета – щоб всі дорослі й діти
Любили мову й волю,
Що Божя ласка їм, як дар, дана,
За що боровся Він з таким завзяттям,
За що карали чесного митця,
За що у владі слалися прокляття
На душу “воїна” – народного отця.
Та не даремно бився той вогонь,
Що намагався душі запалити
У людях, злиднів і страшних вигнань!
Усе ж жаринка має жити!..
Багато видатних людей
Пішли по стежці Кобзаря.
“Кобзар” зробив з них, ще з дітей,

Крилаті душі “на митця”,
Що заіскрились, як зоря...
Й зоря горіла й розгорялась,
У нашім краї розросталась.
І світлий, її чистий блиск
Митці несли мов обеліск!
Тараса учні – ці митці -
З минулих літ мудрі гінці.
Нам шлють вони палкий привіт -
Своєї творчості політ.
І українську мову-мати
Повинні ми найбільш кохати
За ті зусилля та турботи,
Що знали місце в цій роботі.
За вклад душевний і сердечний,
Що внесли в неї всі митці,
Працюючи в той вік колишній,
Для неї віддали маленьку часточку душі.
Тож ушануймо їх зусилля
Й дорогоцінний вічний дар,
Проростимо цілюще зілля
Заради предків й наших прав!
Любімо мову українську,
Як солов'їний красний спів!
Й спілкуймося нею в повсякденні,
Щоб зрозуміти сутність слів!

Всі: “Ми тебе не забули, Тарасе!”

(Поступово підходять, шикуються у три ряди і, вклоняючись, сходять зі сцени)